

Chương 21

Mất Bình Tĩnh

Tần Tuyết Mẫn cười cười ngồi xuống bên cạnh Y Tĩnh..

-” Haha..đừng diễn nữa..Tôi không phải là Viện..Tôi sẽ không tin cô..ức..cô rất xấu xa..xấu xa dám cướp mất người đàn ông của tôi..”

Y Tĩnh không còn sức để nghe cô ta nói, cô cắn môi đến trắng bệch...Đôi mắt muốn mờ đi thật chẳng gắng gượng nổi..

Trình Viện và Trình Khang ra khỏi thang máy...

Đến trước cửa nhà, nhìn cửa nhà mở tung.

Trình Viện cau mày..

-” Sao cửa lại không khóa..”

Trình Khang đi theo sao cũng thấy làm lạ..

Chỉ biết đi theo Trình Viện vào nhà..

-” Tĩnh Tĩnh...”

Trình Viện cất tiếng gọi vợ..Nhưng tiếng nói liền im bật..

Một màn trước mặt hù dọa anh nhà cửa ngổng ngang,bước thêm vài bước từ ngoài đến phòng bếp, bánh kem, hoa hồng rơi trên sàn..chén đĩa bẽ nát..

Ánh mắt rất nhanh phát hiện Y Tĩnh đang nằm trên sàn, còn Tần Tuyết Mẫn ngồi bên cạnh..

-” Tĩnh Tĩnh..Tĩnh Tĩnh..”

Nghe tiếng gọi Y Tĩnh cố gắng hé mắt nhìn, cô mấp máy môi..

-” Ông xã..ông xã..”

Tần Tuyết Mẫn thấy anh đi đến cô ta đứng lên nhào đến ôm anh..

-” Viện anh về rồi..cô ta đang diễn kịch..

haha..cô ta là đồ dối trá...Á...”

Trình Viện mắt nổi đầy tơ máu, đẩy mạnh cô ta ra, anh không hề nương tay..Tần Tuyết Mẫn ngã va vào ghế vô cùng đau đớn...

Trình Viện rất nhanh ngồi xuống ôm lấy Y Tịnh, sắc mặt cô trắng như một tờ giấy...

-” Tịnh Tịnh..em bị sao rồi..Tịnh Tịnh đừng làm anh sợ..”

Y Tịnh nín lấy áo anh..

-” Bụng em đau..đau quá..”

Trình Viện hỗn loạn, anh lần đầu biết mình không thể giữ bình tĩnh, bàn tay thường ngày mạnh mẽ cầm súng thế mà giờ phút này lại run rẩy..xoa lấy mặt cô..

-” Đau sao..cô ta làm gì em..Tịnh Tịnh..”

Rất may Trịnh Khang vẫn còn tỉnh táo, anh ta bước đến.

-” Anh nhanh đưa chị dâu đến bệnh viện “

Trình Viện lúc này mới sực tỉnh bé thốc cô lên, ôm vào lòng..

-”Ngoan đừng sợ..Anh đưa em đi bệnh viện “

Ánh mắt rét lạnh quét qua Tần Tuyết Mẫn đang nằm dưới sàn..như muốn ăn tươi nuốt sống cô ta..

Trình Khang đi trước bám lấy thang máy..

Trái tim Trình Viện đập nhanh liên hồi, anh thật thờ không nổi, nhìn Y Tịnh nhắm mắt nằm bất động trong lòng mình..Hai mắt Trình Viện đỏ hoe..cổ họng khô khốc..Trãi qua bao lần đối mặt với sinh tử, anh chưa bao giờ biết sợ hãi nhưng bây giờ anh rất sợ, vô cùng sợ..Cảm giác này như bóp nghẹn cổ họng anh..Đau đớn vô cùng.m

Trên hành lang bệnh viện,Trình Viện sắc mặt âm trầm đáng sợ, đôi mắt sâu hút không giấu nổi lo lắng, anh hét nhìn vào phòng cấp cứu...liên tục đi tới đi lui không thể nào giữ nổi bình tĩnh...Chưa bao lâu Phúc Nhã và Trình Khiêm đã có mặt..

Phúc Nhã vừa nghe tin Y Tịnh xảy ra chuyện, trái tim bà như muốn nhảy ra ngoài..

Trình Khiêm nhìn vợ hồi hả đi trước, ông vẫn bình tĩnh theo sau chỉ là sắc mặt không được tốt cho lắm.

Phúc Nhã bước đến kéo tay Trình Viện..

-” Con bé sao rồi..?”

Trình Viện đau khổ lắc đầu..

-” Trình Khang đang cấp cứu cho cô ấy..”

Trình Khiêm ngồi xuống ghế..

-” Chuyện gì xảy ra..?”

Trình Viện đỡ lấy Phúc Nhã cho bà ngồi xuống, mình cũng ngồi xuống theo..

-” Có liên quan đến Tần Tuyết Mẫn..”

Anh chỉ nói ngắn gọn vậy thôi..Giờ anh không có tâm trạng nói thêm gì nữa..Chỉ là anh sẽ không bỏ qua cho cô ta..

Trình Khiêm sắc mặt trầm xuống..Phúc Nhã nghiêng răng..

-” Tần Tuyết Mẫn..Nếu Y Tịnh xảy ra chuyện gì mẹ sẽ không bỏ qua cho cô ta..”

Cạch..

Đèn cấp cứu tắt đi..Vừa nghe tiếng mở cửa..

Trình Viện liền đứng bật dậy bước đến.

Trình Khang tháo khẩu trang, nhìn ba người..

-” Bác trai, bác gái, anh..Chị dâu bị động thai..Rất may cấp cứu kịp thời, đứa bé không sao đã qua nguy hiểm...”

-” Cái gì..cháu nói..cháu nói Tiểu Tịnh mang thai sao?”

Trình Viện như bị điễm huyết về mặt đàn ra..Phúc Nhã rất nhanh phản ứng, đẩy Trình Viện ra kéo tay Trình Khang vui mừng hỏi lại..

Trình Khang mỉm cười..

-” Dạ.Chị dâu mang thai được hơn hai tháng rồi..Bây giờ cháu cho người chuyển chị dâu xuống phòng bệnh..Ngày mai có thể xuất viện.Chỉ là trong ba tháng thai kì vẫn chưa ổn định.Hôm nay lại động thai nên phải chăm sóc cho chị ấy cẩn thận hơn..”

-” Được..được..Bác biết rồi..Ôi..Khiêm chúng ta có cháu rồi..”

Phúc Nhã vui mừng kéo tay chồng.Trình Khiêm gạt đầu vỗ vỗ tay bà..

Trình Khang bước đến vỗ vai Trình Viện..

-” Chúc mừng anh”

-” Anh vào với cô ấy được chứ..”

Thấy Trình Khang gạt đầu..Trình Viện liền mở cửa đi vào...

Nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh..Nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn, cúi đầu hôn lên tay vợ..

Mắt anh đỏ hoe..chăm chú nhìn sắc mặt vẫn còn tái nhợt của cô mà đau lòng...

-" Bà xã..Thật xin lỗi.."

Vì anh không bảo vệ được em..Chút nữa thôi, là anh đã mất luôn cả đứa con này..

Bàn tay nhẹ nhàng đặt lên vùng bụng bằng phẳng của cô, nơi đây có kết tinh tình yêu của anh và cô, thật là kì diệu...

Phúc Nhã và Trình Khiêm bước vào nhìn tình cảnh trước mắt, đưa mắt nhìn nhau, thấy Y Tịnh vẫn còn ngủ..Hai người có chút yên lòng lui ra để không gian cho Trình Viện.

Cả buổi tối Trình Viện không dám chớp mắt..Anh ngồi bên cạnh nắm chặt lấy tay cô..

Gần sáng Y Tịnh mới tỉnh dậy, cô cảm giác mình như ngủ rất lâu..Cảm nhận bàn tay giựt nhẹ Trình Viện xoa lấy mặt cô..

-" Bà xã..em tỉnh rồi.."

Y Tịnh mấp má môi, cổ họng hơi khát..

-" Ông xã..cho em chút nước.."

Trình Viện bấm chuông gọi bác sĩ..Rót cho cô ly nước, nhẹ nhàng nâng cô dậy đút cho cô uống..Anh vốn tay chân cứng ngắt giờ phút này nhẹ nhàng hết mức..

Anh rất sợ không khéo làm tổn thương cả cô và bé con..

Trình Khang kiểm tra một loạt..

-" Ổn rồi..Anh cứ yên tâm "

Trình Viện vui mừng thở hắt ra..

-" Cảm ơn cậu "

Trình Khang quay sang mỉm cười nhìn Y Tịnh..

-" Chị nghỉ ngơi nhiều vào nhé.."

Rồi rất biết điều ra ngoài..Cánh cửa vừa đóng..Trình Viện ngồi lên giường, xoa lấy mặt Y Tịnh.

-" Bà xã..Anh muốn nói em một chuyện "

Y Tịnh mở to mắt chờ đợi anh..Trình Viện mỉm cười bàn tay ấm nóng áp vào bụng cô..

-” Bà xã.Chúng ta có con rồi..”

Miệng Y Tịnh há hốc, ánh mắt bắt đầu ầng hơi nước nắm lấy tay lấp bắp..

-” Thật..thật sao..Vậy lúc nãy em...”

-” Em đừng lo, bé con không sao..con chúng ta hơn hai tháng rồi..”

Anh vội vàng trấn an cô..Y Tịnh nghe vậy mới thả lỏng người..mím cười vuốt lấy bụng mình..

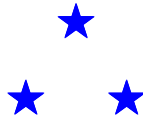
-” Em làm mẹ rồi sao...”

Trình Viện hôn lên trán cô nhắm mắt lại môi nở nụ cười hạnh phúc..

-” Phải...Là mẹ của con anh..”

Chương 22

Thâu Tóm Tàn Thị

Trình Khang bên ngoài thông qua khe cửa nhìn hình ảnh cảm động trước mắt..

Trình Khang lại nhớ lần đầu gặp Y Tĩnh..Đó là cách ba năm về trước, khi anh ta theo đoàn thiện nguyện về khám bệnh miễn phí cho người dân ở quê cô..

Lúc đó cô nhìn còn non nớt hơn cả bây giờ..

Y Tĩnh là sinh viên ở trường hỗ trợ cho đoàn Y tế...Cô thật sự gây chú ý cho anh, là một cô gái nhỏ nhắn nhưng không ngại gian khổ,

lại rất lương thiện, trên người mặc chiếc áo mưa nhìn cũng không lạnh lặn cho lắm.Thế mà nhìn thấy một em nhỏ bị ướt rất sẵn lòng cởi chiếc áo mưa cho bé gái kia..Nhìn khuôn mặt xinh đẹp bị màn mưa mà ướt sũng, cô lại nở nụ cười hạnh phúc..Qua mấy hôm không gặp..Anh lại bắt gặp cô ngồi ở một góc bệnh viện khóc tức tưởi vô cùng đau khổ.

Anh lẳng lặng đứng nhìn cô khóc, trong khoảnh khắc ấy, anh rất muốn bước đến lau nước mắt cho cô dù hai người chỉ chạm mặt nhau vài lần..Ngay lúc đó anh lại nhận được điện thoại của quản gia ở nhà báo mẹ anh bệnh nặng về gấp...Về đến nơi chào đón anh là một người mẹ khỏe mạnh cười đến vui vẻ và một hôn lễ đã được định sẵn..

Sau ba năm người con gái năm đó còn lưu lại trong trí nhớ anh nay đã trở thành chị dâu của mình..Trái đất này nói lớn thật ra rất nhỏ..Ngày đó vừa gặp lại cô anh có chút sững sốt mới nhìn Y Tĩnh chăm chú nên khiến Trình Viện phòng ngừa anh ta cho đến bây giờ..

Trình Khang lắc đầu cười khổ, rồi lại mừng thay cho Y Tĩnh..Cô gái tốt bụng ấy cũng đã gặp được bên đỡ bình yên...

Vừa mới xoay người, Trình Khang bất ngờ gặp hai y tá cùng một số người đẩy chiếc giường đi đến, bệnh nhân là một cô gái, tuy mắt nhắm nghiền nhưng khuôn mặt đường nét rất thanh tú chỉ là sắc mặt cô ấy nhợt nhạt không hề có sức sống.

Trình Khang lẩm bẩm..

-” Là cô ấy..”

Anh bước đến nhìn hai y tá..

-” Chuyện gì vậy?”

-” Bác sĩ Khang.Diệp tiểu thư bị ngất..”

Y tá vội vã trả lời...

-” Đưa vào phòng cấp cứu..”

Trình Khang nhìn qua ông cụ đang đi đến cùng hai vệ sĩ áo đen..Rồi thu lại tầm mắt rất nhanh vào phòng cấp cứu làm công việc của mình...

Sáng sớm Phúc Nhã đã đến sớm thăm Y Tĩnh..

-” Tiểu Tĩnh con phải ăn hết chén cháo này biết không.Phải bồi bổ thật nhiều..Hôm qua con làm ba mẹ lo lắng có biết không hả..”

Phúc Nhã vừa dứt cháo cho Y Tĩnh vừa lầm bầm, trái tim vẫn còn chưa yên ổn mà.

-” Mẹ..mẹ để con tự ăn được rồi..”

Cô rất ngại khi được mẹ chồng chăm bẵm đến vậy..

-” Không được.Để mẹ.Kể từ bây giờ không được cãi lời mẹ..Trái tim mẹ không đủ khỏe đâu.Bị con hù dọa nhiều đó đủ rồi..”

Bị bà mắng yêu, Y Tĩnh ngoan ngoãn hé miệng mà ăn..Phúc Nhã mới vừa lòng ...

Trình Viện sau khi nghe điện thoại bước vào, đi đến ngồi bên cạnh Y Tĩnh...

-” Bà xã..em ở với mẹ nha.Anh có việc giải quyết sau đó trở về với em..”

Hôm nay cô có thể xuất viện.Trước khi cô ra viện anh phải giải quyết một số vấn đề..

Nói rồi khom người hôn lên trán cô..

-” Dạ.Anh đi đi “

Trình Viện lấy áo khoác nhìn Phúc Nhã..

-” Mẹ.Con đi đây”

Phúc Nhã đưa mắt nhìn anh đầy ảm tình rồi mới xua tay..

-” Được rồi..đi đi..”

Trình Viện đi chưa được mấy phút, thì có bốn người mặc quân phục đi vào không cần nói cũng biết là cấp dưới của tham mưu trưởng..

-” Chuyện gì thế..”

Phúc Nhã nhìn bọn họ khó hiểu..

Một người trong số họ bước đến, nghiêm nghị nói..

-” Phu nhân.Tham mưu trưởng nói chúng tôi đến đưa Phu Nhân và thiếu phu nhân về Trình Gia..”

Phúc Nhã và Y Tịnh đưa mắt nhìn nhau...

Tại Âu Thị

Trình Viện quá quen thuộc nơi đây..Các nhân viên nữ gặp anh điều ngại ngừng cười bẽn lẽn..Ngặt nổi bao nhiêu lần bọn họ điều chịu thất bại với bộ mặt không cảm xúc của anh..

Thư kí là một cô gái xinh đẹp vừa gặp anh đến liền cười nói..

-” Trưởng Phòng Trình.Anh đến gặp chủ tịch sao..”

-” Cậu ta có trong đó không?”

Trình Viện nhưn mày hất mặt vào cánh cửa lớn..

-” Có ạ..”

-” Được rồi.Để tôi tự vào..”

Anh phát tay, Tự mở cửa đi vào..Một cảnh trước mắt thật khiến Trình Viện mở mang tâm mắt...

Lúc này đây Âu Trác Vỹ một tay bế đứa con gái bé bỏng gần hai tuổi của mình..một tay cầm muỗng bột thổi thổi móm cho bé con..

Trên người là bộ đồ vest sang trọng, chiếc áo sơ mi tối màu bị con gái nhỏ làm cho lấm lem..Thế mà trên vẻ mặt âm trầm thường ngày lại hết sức nhẫn nại và dịu dàng..Miệng còn cười...

-” Ngoan nào..há miệng ra nào..Cục cưng thật ngoan..”

Khi bé con ngọm ngoạm muỗng bột, Âu Trác Vỹ yêu thương hôn lên cái má phúng phính của con gái xem như phần thưởng..

-” Baba...”

Âu Trác Vỹ thấy Trình Viện bước vào anh ta chỉ nhưn mày xem như đã thấy..

Trình Viện lại nhìn đứa con gái mà Âu Trác Vỹ xem như bảo bối..Bao nhiêu nét đẹp của Quan Chi Âm và Âu Trác Vỹ bé con này hưởng đủ còn nói sau này lớn lên chắc chắn là một đại mỹ nhân..Thật sự rất đáng yêu..

Lại nghĩ đến đứa con mới hai tháng còn trong bụng Y Tịnh lại thấy mong chờ đến lạ lùng..

-” Nay mới thấy mặt cậu..”

Sau khi cho con gái ăn xong..lau miệng cho bé con sạch sẽ..Âu Trác Vỹ bế lấy con gái hướng đến sofa ngồi xuống..Đặt con gái nằm trong lòng, ôm thêm bình sữa nhỏ cho bé bú dặm..

-” Chi Âm đâu..Mà để cậu chăm con bé thế “

Âu Trác Vỹ nhìn xuống con gái đang ôm bình sữa miệng nhỏ chu ra vô cùng đáng yêu..Anh ta cười thỏa mãn..

-” Cô ấy đang nghỉ trong phòng..”

Âu Trác Vỹ vốn có tiếng cung chầu vợ con, mấy ai không rõ..Chỉ là anh ta lại rất cam tâm và hạnh phúc với điều đó..

-” Ông xã..”

Tiếng nói ngọt ngào từ trong phòng nghỉ..

Vừa nghe tiếng gọi, ánh mắt Âu Trác Vỹ càng dịu dàng hơn, Quan Chi Âm xinh đẹp trong chiếc đầm dài qua gối.Cô ngày càng xinh đẹp và quyến rũ..

Vừa nhìn thấy vợ, Âu Trác Vỹ đã giang tay kéo vợ vào lòng..nhỏ giọng..

-” Sao không ngủ tiếp..?”

Quan Chi Âm lắc đầu, rồi mỉm cười nhìn Trình Viện..

-” Anh Viện mới đến sao..”

Trình Viện gật đầu..Quan Chi Âm rất hiểu chuyện, bế lấy con gái thơm lấy má bé..

-” Ông xã..Anh cứ nói chuyện với anh Viện đi.Để em chăm con cho..”

-” Mẹ mẹ...ba..ba..”

Âu Trác Vỹ hôn lên má con gái, bé con bập bẹ gọi in ỏi..Quan Chi Âm phì cười lại bị Âu Trác Vỹ kéo lại hôn lên mặt mới chịu thả hai mẹ con ra...

-” Anh Viện ngồi chơi nha..À Khi nào rảnh anh đưa vợ của anh đến chơi với em và bé cưng..”

Nghe Quan Chi Âm nhắc đến Y Tịnh..Trình Viện cười gật đầu..

-” Ừ..Bữa nào anh đưa cô ấy đến chơi với em.Gặp Thiên Thiên chắc là cô ấy sẽ thích lắm..”

-” Anh hứa rồi đấy..”

Nói rồi Quan Chi Âm bế tiểu Thiên Thiên vào phòng..

Nhìn cánh cửa phòng nghỉ đóng lại rồi..

Lúc này Âu Trác Vỹ mới đứng dậy rót ly rượu đưa Trình Viện..

-” Chuyện gì.Mà phải để cậu cất công đến đây..”

Trình Viện ực mạnh ly rượu, ném lấy sập tài liệu lên bàn..Lạnh giọng..

-” Giúp mình thu tóm Tần thị.Càng nhanh càng tốt..”

Chân mày Âu Trác Vỹ nhíu lại..Cầm lấy tài liệu coi sơ qua rất nhanh gật đầu..

-” Tần Mạnh sao lại ngu ngốc đến mức chọc giận cậu?”

Đây là cái giá phải trả cho sự ngu ngốc của của con gái ông ta dám làm tổn thương vợ con anh..Đây chỉ là bước khởi đầu..

-” Ông ta không ngu ngốc.Nhưng lại sinh ra một đứa con ngu ngốc”

Âu Trác Vỹ gật đầu như đã hiểu..Trình Viện ít khi ra tay với ai ngoài bọn tội phạm..Thế mà hôm nay để anh nổi giận như vậy, chuyện chắc chắn không đơn giản..

Chương 23

Tức giận

Trình Viện trên đường lái xe về bệnh viện, nhận được tin Y Tịnh đã xuất viện..

Anh đánh tay lái chạy thẳng xe về Trình Gia..

Từ cổng chạy vào Trình Viện lại thấy hôm nay ở đây có gì không đúng..

Cũng không suy nghĩ nhiều, xuống xe đi vào nhà..

Nhưng bốn người đàn ông mặc quân phục chặn anh lại..

-” Cái quái gì vậy? “

Trình Viện nóng nảy đẩy họ ra..Nhà của anh mà cũng cần bọn họ cho phép à.

-” Thiếu gia.Đây là lệnh của Tham Muu Trưởng..?”

Bọn họ mặt không biến sắc, trầm giọng làm đúng quân lệnh..

Trình Viện mím môi, không hề để vào tai, bước đến..Hai người đàn ông nhanh tay khống chế anh.Trình Viện né người bẻ ngoặc cánh tay của anh ta ra sau. Chân dài đạp vào ngực người còn lại..Hai người ngã lăn ra đất nhăn mặt đau đớn...

-” Muốn làm loạn hả?”

Trình Viện vừa muốn động thủ hai tên còn lại..Trình Khiêm lúc này xuất hiện..

Trình Viện đẩy hai tên còn lại ra bước vào cửa..

-” Ba làm vậy có ý gì..?”

Tại sao đưa Y Tịnh về Trình Gia, còn không cho anh gặp vợ của anh..

Trình Khiêm ngồi xuống ghế, chẳng buồn quan tâm vẻ mặt lạnh lẽo của anh..Hờ hững nói..

-” Tiểu Tịnh tạm thời ở đây.Con về đi! khi nào giải quyết xong mọi chuyện rồi gặp con bé..”

-” Ba.Tịnh Tịnh là vợ của con.Tại sao ba không cho con gặp cô ấy.Không được.Con muốn gặp vợ của con..”

Rầm

-” Mày đừng tưởng tao không dám gãy chân mày.”

Trình Viện tức giận muốn đi lên lầu..Trình Khiêm vỗ mạnh lên bàn, quát lớn khí thế bức trời.

Hai tay Trình Viện nắm chặt anh quay người nhìn ông, anh nào sợ chỉ là không hiểu lí do ba của anh làm vậy..

Trình Khiêm thấy anh không phục nhìn mình..Ông lớn giọng.

-” Mày muốn đưa Tiểu Tịnh đi đâu? Đi theo mày con bé sẽ phải chịu khổ..”

Ngày hôm qua sau khi xảy ra chuyện ông đã cho người điều tra mọi thứ..

Trình Viện bước đến, ổn định hơi thở,nhẫn nhịn nói..

-” Ba.Con biết ba làm vậy là có lí do.?”

Thấy anh cam chịu trước mình, cơn giận của Trình Khiêm hạ hỏa chút ít.Ông nhìn anh..

-” Ba hỏi con.Con còn tình cảm gì với Tần Tuyết Mẫn hay không?”

-” Dĩ nhiên là không.”

Trình Viện liền phản bác, ngay từ đầu đã không có...

-” Lần này nó quay về con biết nó có ý muốn nói lại chuyện xưa.Còn tìm mọi cách tiếp cận con..cả chuyện đến gần nhà con.

Thế mà con không phòng ngừa, dung túng hành động của Tần Tuyết Mẫn...Để đến mức Tiểu Tịnh phải xảy ra chuyện..

Nếu con không xem con bé là vợ con, bảo vệ và chăm sóc được nó.Thì Ba mẹ sẽ chăm sóc cho Tiểu Tịnh, đến ngày nó sinh nở, mẹ tròn con vuông..Còn con muốn làm gì thì làm, từ nay ba sẽ không can dự vào chuyện của con nữa..”

-” Ba.Ba nói gì vậy.Tại sao con không lo lắng cho Tịnh Tịnh.Cô ấy là vợ của con.Là người con yêu hơn mạng sống của mình.Ba mẹ khônh có quyền chia rẽ chúng con...”

Nghe Trình Khiêm nói mà máu anh xông lên não..Thật sự không thể kiềm chế được bình tĩnh..Hai mắt đỏ ngầu, cả trán cũng nổi đầy gân xanh..

Trình Khiêm chẳng hề nao núng trước sắc mặt giận dữ của Trình Viện..Ông nhưn mày.

-” Thương..? Mà để Tần Tuyết Mẫn làm hại con bé ra nông nỗi này.Đáng lẽ ngay từ đầu con phải có biện pháp mạnh.Là đưa Tịnh Tịnh tránh xa mọi nguy hiểm.Con làm Trinh sát mà mắt con để ở đâu hả..Nếu con để Tiểu Tịnh trong lòng

con phải hiểu chẳng người phụ nữ nào vui vẻ khi nhìn cảnh tình cũ của chồng ngày ngày lộn lờ trước mặt mình..”

Lời Trình Khiêm nói như gáo nước lạnh dội thẳng vào mặt anh..Trình Viện hiểu những gì ba của anh đã nói..

Là do anh suy nghĩ quá đơn giản.Anh chỉ nghĩ mình thể hiện thái độ sẽ làm Tần Tuyết Mẫn hiểu rõ vấn đề...

Nhưng anh đã sai..Vì cô ta quá cố chấp..

Còn Y Tịnh nữa, chắc rằng mọi lần Tần Tuyết Mẫn xuất hiện cô đã rất khó chịu, nhưng không để lộ ra mặt..Anh lại càng không nghĩ ra Tần Tuyết Mẫn có thể ra tay làm hại đến vợ con của anh..

Đúng vậy anh quá thất bại rồi..Tiếng tăm lừng lẫy trong xã hội làm gì, mà vợ con của mình lại không bảo vệ được...

Trình Viện cúi đầu..

-” Ba.Con biết sai rồi “

Vẻ mặt Trình Khiêm dịu đi không ít.

Phúc Nhã đi từ trên lầu xuống, nhẹ giọng.

-” Con nó cũng hiểu rồi.Anh đừng giận nữa.”

Ngồi bên cạnh Trình Khiêm, đưa mắt nhìn Trình Viện..

-” Còn không mau lên với vợ con “

Trình Viện gật đầu,quay người lên lầu..

Nhìn bóng anh khuất sau cầu thang..Trình Khiêm liếc mắt nhìn vợ..

-” Con hư tại mẹ mà..”

Phúc Nhã cười rộ, khinh thường nói..

-” Chắc anh không muốn chúng nó bên nhau

...Hừ..Mèo chê mèo lắm lông..”

Ông nâng ly trà uống, bên khóe môi hiện lên ý cười..Không phải hạnh phúc của con cái là hạnh phúc của ba mẹ hay sao..

Trình Viện nhẹ mở cửa phòng..Thấy Y Tịnh đang dựa lưng vào thành giường..Thấy anh vào cô mỉm cười nhìn anh..

Giờ nhìn thấy cô, lại nhớ những gì ba anh vừa mắng..Trình Viện cảm thấy lồng ngực khó chịu..

-” Ông xã..”

Giọng cô ngọt ngào, khuôn mặt xinh đẹp mang ý cười..Trình Viện cởi giày leo lên giường, nằm xuống bên cạnh ôm lấy cô, đầu anh vùi vào ngực cô như đang làm nũng..

Y Tịnh buồn cười vuốt lấy tóc anh..

-” Anh mới bị ba mắng à?”

Anh ngẩng đầu hôn lên môi cô..

-” Em nghe được “

Y Tịnh gật đầu..Cãi nhau to tiếng như vậy, làm sao cô không nghe..

Giọng anh buồn buồn, chẳng hợp với vẻ ngoài của anh chút nào.

-” Anh thật đáng thương đúng không?”

Anh thật mất mặt mà vùi mặt vào ngực cô tiếp tục..Y Tịnh bật cười..

-” Mọi chuyện đã qua..Chỉ cần..”

-” Hừm.Chỉ cần gì..?”

Trình Viện nghiêm túc ngồi dậy, có chút khẩn trương hỏi lại..

Y Tịnh xoa lấy mặt anh..

-” Chỉ cần sau này anh yêu em nhiều hơn là được..”

Trình Viện mỉm cười nắm lấy tay cô hôn rồi hôn lên bờ môi ngọt ngào..

-” Anh yêu em bà xã..”

Dưới ánh nắng vàng nhạt pha lẫn màu tím của tấm rèm lãng mạng chiếu rọi hai người hạnh phúc ôm lấy trao nhau nụ hôn nồng nàn...

Trình Khang đưa mắt nhìn cô gái nằm trên giường..Sắc mặt tái nhợt, hàng mi dài phủ qua đôi mắt đang khép chặt...

Anh mở cửa đi ra đã gặp người đàn ông lớn tuổi lúc nãy..Tuy tuổi đã cao nhưng nhìn ông ta còn rất khỏe mạnh vẻ ngoài toát ra khí chất cao quý..

Bên cạnh còn có hai vệ sĩ, bây giờ xuất hiện thêm một người đàn ông trung niên bên cạnh..

Trình Khang tuy là bác sĩ nhưng trên thương trường anh cũng biết một số người tiếng tăm.Chẳng hạn như những người trước mặt...

Vừa thấy Trình Khang, ông cụ liền tiến đến..

-” Bác sĩ Trình.Con bé sao rồi.?”

-” Diệp lão già.Có thể đến phòng cháu một chút được không?”

Ông quay sang bảo trợ lý và hai vệ sĩ bên ngoài còn mình đi theo Trình Khang vào trong..

-” Tiểu Tâm có chuyện gì sao?”

Ông cụ vừa ngồi xuống đã lo lắng hỏi ngay..

Trình Khang rót cho ông một ly trà, đưa hồ sơ bệnh án của Diệp Tâm đặt lên bàn...

-” Cô ấy do không ăn uống đầy đủ nên bị ngất thôi.Cháu mời ông vào đây..Là muốn hỏi ông chuyện này.Theo hồ sơ bệnh án của Diệp tiểu thư.Cô ấy có tiền sử bị bệnh tự kỉ đúng không?”

Diệp lão gia nghe cháu gái không sắc mặt dịu hẳn..Lại nghe Trình Khang hỏi vấn đề này..Ông thở dài gật đầu..

-” Đúng vậy”

-” Đây không phải là bẩm sinh..”

Trình Khang đã nhiều lần tiếp xúc với Diệp Tâm..Đôi lúc cô hiểu những gì anh nói, chỉ là cô không muốn trả lời mà thôi..Ai nhìn vào cũng tưởng cô không nói chuyện được.

Đó là do cô không chịu nói, tạo thành thói quen..

-” Năm bốn tuổi ba mẹ nó bị tai nạn, từ đó con bé không chịu nói chuyện cho đến bây giờ..Tôi và Chú con bé đưa Tiểu Tâm đi chữa mọi nơi.Nhưng nó vẫn như vậy.Đợt trước khi nó bị sốt, từ bệnh viện trở về lại bỏ ăn mới bị ngất..”

Trình Khang nghe ông cụ nói, hiểu rõ câu chuyện của cô gái kia..Anh suy nghĩ một chút lại nói..

-” Diệp lão gia.Cháu có quen một bác sĩ trị về tâm lí ở Mỹ rất giỏi.Tháng sau anh ấy có một cuộc hội thảo tại đây.Sẵn tiện cháu sẽ nhờ anh ấy khám cho Diệp tiểu thư.Ông thấy sao “

Diệp lão gia liền gật đầu..

-” Được..được..vậy nhờ cậu vậy..”

Buổi tối chuẩn bị ra về..Trình Khang trầm ngâm một chút..Anh thở dài, xoay người ra ngoài, anh lại vào phòng của Diệp Tâm..

Ngoài y tá còn có một người giúp việc của Diệp gia ở lại chăm sóc cho cô..

Lúc này Diệp Tâm đã tỉnh, người phụ nữ ngồi bên cạnh cầm chén cháo, nhẹ giọng năn nỉ..

-” Tiểu thư, cô ăn một ít đi..Cô không ăn gì làm sao mà chịu nổi “

Sắc mặt tái nhợt, môi vẫn mím chặt..Khuôn mặt rất xinh đẹp, được bảo dưỡng chăm sóc cẩn thận làn da mịn màng non nớt.Nếu cô bình thường như bao cô gái khác, Trình Khang nghĩ Diệp Tâm chắc chắn rất đẹp.

Ai cũng biết Diệp Tâm là hòn ngọc trên tay của Diệp gia..Từ nhỏ đã mất cha mẹ lại mang bệnh càng được Diệp lão gia yêu thương chiều chuộng hơn..

Người giúp việc thờ dài, xoay người thấy Trình Khang đi vào, bà vội đứng dậy..

-” Bác sĩ Trình..”

-” Thím đưa cho tôi..”

-” Há..?”

Người phụ nữ cứ tưởng mình nghe lầm..

Trình Khang nhướn mày cầm lấy chén cháo trên tay bà..

-” Thím để tôi, mọi người ra ngoài hết đi..”

Hai người y tá nghe vậy liền bước ra, người giúp việc chần chừ vài giây cũng đi theo..

Khép cửa lại...

Trình Khang thông thả ngồi xuống, ánh mắt đắm chiêu nhìn Diệp Tâm..

Mà lúc này Diệp Tâm cũng đưa mắt nhìn anh..Ánh mắt trong suốt không vờn bụi trần, chớp nhẹ quan sát anh..

-” Tôi biết em nghe được và nói được..Nào!hé miệng ra, ăn cháo thôi..”

Trình Khang đưa muỗng cháo gần miệng cô..Diệp Tâm mím môi, quay đầu sang chỗ khác chẳng thèm nhìn anh..

Trình Khang nhếch môi cười..

-” Em không nhớ tôi sao.Lần trước em bị bệnh cũng do tôi chữa cho em...”

Ánh mắt nhìn vào vách tường chớp chớp..

Trình Khang kéo ghế ngồi sát lại, suy nghĩ một chút lại nói..

-” Thôi! Em không ăn thì bỏ đi.Để tôi bảo người vào tiêm chất dinh dưỡng cho em cũng được..Chỉ là rất đau nha...”

Diệp Tâm xoay mặt nhìn anh.Rõ ràng ánh mắt lộ rõ vẻ sợ hãi..Trình Khang nhìn mà có chút thương xót, xoa lấy tóc cô như một đứa trẻ..rất đặc biệt là cô không bày xích..

-” Sợ sao.Vậy em ăn cháo nhé.Tôi sẽ không cho ai chạm vào em, làm em đau.Được không “

Diệp Tâm vẫn nghi ngờ nhìn anh..Trình Khang vô cùng kiên nhẫn cầm chén cháo khuấy nhẹ, múc một muỗng đưa đến miệng cô..

Giống như không cam lòng, chờ đợi và chờ đợi..Trình Khang vô cùng nhẫn nại..Cuối cùng Diệp Tâm cũng chịu hé miệng..Cẩn thận đút cho cô..Trình Khang phì cười..

-” Nhóc con.Thì ra em cũng sợ bị tiêm “

Dụ được cô ăn mà anh cảm thấy mình giống như đạt được thành quả lớn lao gì đó không bằng..

Diệp Tâm đưa mắt nhìn Trình Khang cười vô cùng dịu dàng với cô..Trong đầu khó hiểu, có gì mà anh vui vẻ đến vậy..Cô không thích ăn mà ép cô là sao..Ánh mắt xinh đẹp lâu lâu còn lườm lắt anh..Làm Diệp Khang càng nở nụ cười sâu hơn..

Cô gái này vô cùng đáng yêu..

Diệp Tâm vẫn không rời mắt khỏi anh, cho nên Trình Khang thừa cơ hội đút cô hết chén cháo,mà cô không hề hay biết...

Diệp lão gia và người giúp việc khi đi vào nhìn cảnh này điều đưa mắt nhìn nhau..

Trình Khang thấy chén cháo đã hết..Đứng dậy mỉm cười nhìn cô.

-” Tôi sẽ đến thăm em sau..”

Quay người gạt đầu chào Diệp lão gia rồi mới ra ngoài..Diệp Thành xoay người nhìn theo bóng Trình Khang..có chút suy ngẫm..

Bước đến ngồi cạnh bên giường nắm tay cháu gái..

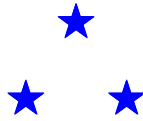
-” Tiểu Tâm.Cháu có thích cậu Bác sĩ đó không?”

Diệp Tâm ngây thơ nào hiểu, im lặng xoay người nhìn vào tường..Diệp Thành bị cháu gái làm lơ, riết thành thói quen..

Kéo chăn đắp cho Diệp Tâm, trầm tư suy nghĩ...

Chương 24

Chờ Anh

Chỉ một tuần trôi qua..Tần Thị đã bị Âu Thị chèn ép đến mức thở không nổi.Các hợp đồng không cánh mà bay..Tần Mạnh bắt lức vùng vẫy không lối thoát..Các cổ động điều đồng loạt rút vốn..Tần Thị trong thời gian ngắn hoàn toàn bị xóa trên thương trường..

Tần Tuyết Mẫn chưa thể tin đó là sự thật..

-” Tiểu thư cô đã về.Cô lên phòng khuyên ông chủ đi.Từ hôm qua đến giờ ông ấy không ăn uống gì..”

Tay nắm chặt túi xách hai mắt Tần Tuyết Mẫn đỏ hoe..Chậm rãi mở cửa phòng..

Mùi thuốc lá và mùi rượu nồng nặc xộc vào mũi cô ta...

Tần Mạnh nằm trên sofa đã ngủ không biết vì quá mệt hay vì say..Tần Tuyết Mẫn ngồi xuống bên cạnh, nghẹn ngào..

-” Ba..Ba con xin lỗi..”

Tần Mạnh mệt mỏi mở mắt nhìn, mấy ngày nay ông cũng biết, Tần Tuyết Mẫn bỏ hết sĩ diện đến gặp Trình Viện van nài, còn đứng trước cửa nhà Trình Gia cả một ngày,nhưng không gặp được Trình Viện..Ông vừa tức vừa thương..Dù sao cũng là con gái của ông, làm sao ông bỏ được đây..

Tần Mạnh ngồi dậy, day day trán..

-” Ba suy nghĩ kỹ rồi.Tất cả mất hết nhưng ba vẫn còn chút tiền tiết kiệm.Chúng ta sẽ qua Mỹ định cư..”

-” Ba hãy để con đến gặp Trình Viện xin bỏ qua cho chúng ta được không..?”

Cô ta biết rõ công ty quan trọng như thế nào với ba của mình..Mấy ngày nay xảy ra chuyện, cô ta chạy khắp nói nhờ sự giúp đỡ.Nhưng chẳng ai dám đôi đầu với Âu Thị..Lại nói Trình Viện không cho cô ta cơ hội được gặp mặt anh..

-” Tiểu Mẫn.Ba mất tất cả nếu bây giờ con còn không nghe lời ba.Có phải con muốn ba chết con mới vừa lòng không?”

-” Ba..Ba đừng như vậy mà..Được được chúng ta sẽ sang Mỹ.”

Tần Mạnh nhắm mắt lại, để từ bỏ công ty như tự tay cắt lấy phần thịt của mình.Vô cùng đau đớn, nhưng ông có thể làm gì hơn..

-” Ba.Con xin lỗi..”

Tần Tuyết Mẫn nhào vào lòng ôm lấy ông.

Tất cả là do cô mà nên...

Trình Viện mấy ngày qua không hề đến cơ quan.Anh ở nhà cùng Y Tĩnh..Hai người quyết định chuyển về Trình gia sống..

Y Tĩnh có thể dưỡng thai tốt hơn, anh cũng có thể an tâm khi mình vắng nhà.Lại nói bây giờ anh không chịu, người bị đuổi ra ngoài chỉ có mình anh..

Anh thật đáng thương mà..Y Tĩnh bây giờ là bảo bối là công thần của Trình gia..Phúc Nhã cũng chịu hết mức..Cẩn thận chăm sóc từng chút một..Trình Khiêm tuy không có thái độ quá rõ ràng...nhưng chỉ cần nghe ai nói có món gì ngon hợp cho người mang thai, ông đã cho cấp dưới đi tìm kiếm bằng được..

Trình Viện thì khỏi nói đến, anh như nam châm dính chặt trên người Y Tĩnh..Xa cô một chút lại không yên tâm..

Đạo rằng đây Y Tĩnh bắt đầu nôn nghén..Sắc mặt xanh xao không ít..Trình Viện đau lòng xót vợ..Lúc này người đàn ông nào đó đang ôm lấy vợ dỗ dành..

-” Bà xã.Em uống chút sữa được không.Cả ngày ăn gì cũng nôn ra hết.Làm sao chịu được “

Y Tĩnh vùi mặt vào lòng anh, nhắm mắt lại dạ dày rất là khó chịu..

-” Em rất mệt, không muốn ăn gì..”

Trình Viện đau lòng hôn lên trán cô..Suy nghĩ phải làm sao đây.Rồi lại trách chính mình, tự nghĩ trong đầu, sinh một đứa là được rồi..Mang thai thật là vất vả.Anh sẽ không để vợ mình chịu khổ như vậy nữa đâu...

Cũng may mấy ngày sau, Phúc Nhã nhờ hỏi thăm người quen, tìm được loại thuốc bổ mà lại chóng nghén dành cho Y Tĩnh..Phối hợp với quy trình ăn uống theo thực đơn..Y Tĩnh không còn bị hành nôn nghén mà còn ăn được ngủ được..làm cả nhà vui mừng khôn siết..

Buổi tối Y Tĩnh nằm trong lòng Trình Viện, hai mắt trao tráo làm sao cũng không ngủ được..Bàn tay đặt lên ngực anh không yên phận, nghịch đến nghịch lui..

-” Bà xã..”

Trình Viện khàn giọng nắm lấy tay cô..Y Tịnh ngẩng mặt nhìn anh, khuôn mặt vô tội nhìn rất đáng yêu..xấu hổ nói..

-” Ông xã..Hình như..Hình như..con chúng ta đói nữa rồi thì phải..”

Hai má cô ửng hồng, có chút quẩn bách..Cô mới vừa ăn buổi tối đây mà..

Trình Viện bật cười, hôn lên môi vợ..

Thì ra lại đói..

Ngồi dậy ôm lấy cô...

-” Em muốn ăn gì nói anh nghe..”

Y Tịnh trong đầu hiện ra nhiều món, miệng nhỏ chép chép như rất thèm thường..Níu lấy áo anh..

-” Em muốn ăn gà nướng, khoai lang chiên, còn có bánh bao nữa “

Ủm hả.Bây giờ đã hơn một mười một giờ khuya rồi..Ở đâu kiếm cho cô đây..Suy nghĩ một chút Trình Viện đặt cô nằm xuống..Hôn lên má cô..

-” Em ngoan nằm đây.Anh đi mua về cho em.Không được đi lung tung.Có nghe không?”

Y Tịnh cảm thấy mình thật phiền phức chỉ là cảm giác thèm thường không khổng chế được...Ngoãn ngoãn gật đầu...

Hơn nửa tiếng sau, Trình Viện trở về, anh phải chạy xe ra khu phố chợ đêm, mới mua được cho cô...

Y Tịnh thỏa mãn ăn ngon lành, nhìn cái miệng nhỏ bóng loáng dầu mỡ, Trình Viện lấy khăn lau cho vợ, phì cười với vẻ đáng yêu của cô..

Y Tịnh sau khi ăn uống no nê, dựa vào ngực Trình Viện, thỏ thẻ với anh..

-” Ông xã..Em có phải rất phiền phức không “

Trình Viện xoay người đè cô dưới thân, tránh phần bụng của cô..Thâm tình nhìn vào mắt cô, bàn tay còn xoa lấy phần bụng của vợ..

-” Đồ ngốc.Em thích gì phải nói với anh..Một chút nặng nhọc này có là gì so với sự khổ cực của em...”

Y Tịnh mỉm cười rút vào lòng anh..

-”Ông xã! anh thật tốt”

Trình Viện hôn lên tóc vợ...

Anh tốt sao?

Bởi vì đó là em nên anh mới cam tâm tình nguyện..Bởi vì là em nên anh mới biết tình yêu là gì...

Nhìn xuống cô gái trong lòng đã ngủ tự bao giờ..Trình Viện siết chặt vòng tay hôn lên trán cô một lần nữa..Rồi cũng hạnh phúc chìm vào giấc ngủ..

Thím Ngô lần thứ bao nhiêu thờ dài bà cũng không biết được...Đưa mắt nhìn thức ăn đặt trên tủ..Rồi lại nhìn tiểu thư nhà mình, lại tiếp tục thờ dài..Bà đi qua ngồi xuống bên cạnh..

-” Tiểu thư.Cô uống sữa trước được không.

Chắc hôm nay bác sĩ Trình bận việc không đến rồi..”

Tự nói rồi tự thờ dài đã thành thói quen của Thím Ngô...

Diệp Tâm nào chịu trả lời bà, vẫn thái độ quen thuộc, không nghe không thấy,miệng nhỏ hững hờ không nói, xoay mặt vào trong tường..Ánh mắt to tròn ngây thơ nhìn thẳng thờ không phương hướng..

Từ hôm Trình Khang đỗ dành được cô ăn..

Kể từ ngày đó anh thường lui đến, rất lạ là nếu Trình Khang xuất hiện, Diệp Tâm mới ngoan ngoãn chịu ăn..Còn không cô sẽ mím môi, ai khuyên can thế nào cũng không nghe..

Ngặt nỗi hôm nay, Trình Khang không đến, cả buổi Diệp Tâm cuộn lấy chăn ôm vào người, hai mắt chăm chú nhìn ra cửa..

Mệt mỗi cách mấy cũng không chịu ngủ..

Mọi người ở đây phát hiện ra Diệp Tâm đang trông chờ Trình Khang xuất hiện...

Diệp Thành mở cửa đi vào, nhìn com nước lạnh tanh còn y nguyên..Thờ dài ngồi xuống giường..

-” Con bé vẫn không chịu ăn à.?”

-” Xin lỗi, tôi đã làm hết cách rồi..”

Thím Ngô lắc đầu bất lực..

Diệp Thành nhìn bờ vai yếu ớt của cháu gái, cảm thấy đau lòng...Xoay người nhìn hai người vệ sĩ đang đứng ở cửa..

-” Đi tìm hiểu một chút về vị bác sĩ Trình đó”

-” Vâng..”

-” Khoan đã..”

Hai người vệ sĩ xoay người chờ đợi..

Diệp Thành nhìn qua Diệp Tâm đang nằm trên giường, dẫn đo một chút..

-” Các người xem cậu ta hôm nay có ở Bệnh viện không.Nếu có mời cậu ta đến đây “

-” Vâng”

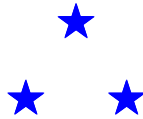
Diệp lão gia kéo lấy chăn đắp cho cháu gái, lẩm bẫm như tự nói với mình..

-” Tiểu Tâm.Ông nội dù làm mọi cách cũng sẽ trời cậu ta lại cho cháu có được không?”

Ánh mắt dịu dàng nhìn cháu gái đáng thương của mình mà lòng đầy trĩu trĩu.

Chương 25

Cảm Giác Lại

Căn nhà chìm trong bóng tối..Trình Khang mệt mỏi day trán cả đèn cũng không mở , ném áo khoác lên sofa, cũng thấy người nằm lên..

Mắt nhắm lại, tinh thần vô cùng mệt mỏi ngất nổi đầu óc lại rất tỉnh táo..

Vụ ly hôn của anh và của Kiều Hân gần nửa năm bây giờ mới giải quyết xong..Cô ta nhất quyết không chịu ly hôn..Đến cuối cùng anh phải đơn phương ly dị..Vì điều này làm cho Trần gia mất mặt từ xui gia quay lưng thành kẻ thù của Trình Gia..

Có điều người luôn yêu bản thân của mình như Trần Kiều Hân..Lại vì cuộc thất bại của hôn nhân này mà cắt tay tự vẫn..

Tuy không ảnh hưởng tính mạng, nhưng cũng làm cho dư luận một phen dậy sóng..

Đau đầu nhất là mẹ của anh, kể từ lúc anh quyết li hôn với Kiều Hân, bà từ cả mặt không muốn gặp anh..

Bao năm qua anh đã sống vì họ rồi.Anh biết mình chọn theo ngành bác sĩ không thể nói nghiệp cho gia đình.Nên khi bị sắp đặt hôn sự, anh có quyền không đồng ý.

Lại thấy có lỗi, một phần vì anh đã không thể nói nghiệp giúp ba mình thì cũng không nên đập đổ công sức gầy dựng của ông ấy.

Mà lúc đó anh chỉ biết đến sự nghiệp, nghĩ lấy ai cũng được, chấp nhận hi sinh hôn nhân của mình..

Nhưng cố gắng như thế nào đi nữa, ba năm bên cạnh nhau anh vẫn không thể mở lòng với Trần Kiều Hân..Tính cách cô ta ngày càng thái quá, nếu đã không thể hòa hợp nên chấm dứt sớm nhất sẽ tốt cho cả hai.

Cũng may cả hai không có con cái, nên mọi việc cũng dễ dàng hơn..

Từ nhỏ anh đã vốn là người trầm tính, anh vốn không hòa hợp với ba mẹ của mình.Việc anh làm luôn không được bọn họ ủng hộ..

Anh nhớ mình lén lút thi vào trường Y, đạt số điểm cao nhất, cầm giấy báo điểm trong tay anh vui mừng vì gần đạt được ước mơ..

Ngày vui ấy lại trở thành ngày tối tăm nhất của anh, khi anh nhận được cái tát như trời ván của ba anh..

Anh không trách, cũng không phản kháng..

Chỉ là dọn ra ở riêng, từ một thiếu gia giàu có. Anh trở thành kẻ trắng tay, tự làm nhiều việc kiếm tiền chi trả cho việc học..

Thời gian đó có người cùng hoàn cảnh với anh, đó là Trình Viện.. Nhưng anh ta vẫn may mắn hơn anh rất nhiều vì ba mẹ của anh ấy không nỡ bỏ con mình.. Giận vì anh ấy theo ngành nghề nguy hiểm..

Không phải khi dễ công việc nghèo nàn, không kiếm ra tiền như ba mẹ của anh..

Thế thì sao..? Anh vẫn đi theo con đường của mình.. Ra trường chỉ năm năm anh đã chứng minh cho họ thấy anh hợp với ngành này.. Biết bao thành tựu đạt được. Tiền thì anh không thiếu, tuy không thích kinh doanh, nhưng anh vẫn hùng hạp với bạn bè thành lập công ty.. Mỗi tháng thu về lợi nhuận, còn việc điều hành công ty không phải chuyện của anh..

Nhưng trong mắt ba mẹ và vợ cũ của anh, anh vẫn là gã bác sĩ nghèo kiết xác..

Anh cũng không quan tâm.. Bây giờ cái gì cũng đã trả xong rồi anh không còn nợ nần gì ai..

Nằm một chút, Trình Khang lấy đồ đi tắm, căn nhà này là anh mua đã được mấy năm, điều để trống.. Nơi đây là căn chung cư khá khang trang, do chính bạn của anh làm chủ đầu tư thiết kế dành riêng cho anh..

Rất hợp phong cách của Trình Khang.. Hai màu trắng xanh hòa hợp.. Ôn nhu mà xa cách..

Từ phòng tắm đi ra, Trình Khang quần sơ chiếc khăn quanh hong.. Lau lấy tóc tự rót mình một ly rượu nhắm nhì... Anh cầm lấy điện thoại từ sáng giờ tắt chuông..

Rất nhiều cuộc gọi nhờ.. Trình Khang nhìn những dãy số lạ có chút suy nghĩ..

Chưa kịp hiểu ra ai lại gọi nhiều đến vậy..

Điện thoại đã đổ chuông..

-" Alo.."

-" Được, tôi đến ngay "

Vừa cúp điện thoại, Trình Khang vào phòng thay đồ, trong đầu lại hiện ra hình ảnh người nào đó.. Miệng lẩm bẩm..

-" Đồ ngốc mà.."

Diệp lão gia nắm chặt tay cháu gái..Khi thấy Trình Khang bước vào ông vui mừng ra mặt, có chút ái nái nhìn anh..

-” Xin lỗi..Đã trễ như vậy còn làm phiền cậu..Nhưng con bé cả ngày không chịu ăn uống, tôi...”

-” Không sao đâu ông..cháu hiểu mà..”

Diệp lão gia gật đầu đứng dậy nhường chỗ cho Trình Khang..

Diệp Tâm vẫn một tư thế, nằm quay mặt vào tường tự giam mình vào hố sâu do mình tạo ra...

Thím Ngô đưa khay thức ăn, mới đem vào cho Trình Khang..Rồi cùng Diệp lão gia ra ngoài khép cửa lại...

Trong căn phòng rộng lớn, chỉ còn hai người..Trình Khang kéo ghế ngồi xuống, chăm chú nhìn bóng lưng gầy của Diệp Tâm..

Trình Khang biết cô vẫn còn thức, anh háng giọng rồi nói..

-” Đồ ngốc.Sao lại bỏ ăn nữa hả.Em như vậy biết khi nào mới khỏe”

-”(.....)”

Trình Khang phát hiện thường ngày khi anh đến cô sẽ xoay người nhìn anh..Nhưng từ nãy giờ cô vẫn nằm im không nhúc nhích, đôi mắt mi dài vẫn chớp nhẹ nhìn chăm chăm vào tường..

Trình Khang có chút nóng nảy ngồi lên giường, xoay người cô qua..

Anh liền trấn động, tim thất lại...Khuôn mặt Diệp Tâm ướt đẫm nước mắt...Đôi mắt to tròn long lanh ánh nước, khuôn mặt xinh đẹp bị nước mắt làm nhòe đi..Cái mũi nhỏ cũng đỏ lên..

Trình Khang quýnh quýng chẳng biết làm sao. Tay chân vụng về lau nước mắt cho cô, nhỏ nhẹ dỗ dành..

-” Sao lại khóc..Ngoan nín nào..Em đói à hay em khát...Tâm Tâm đừng khóc..”

Tiếng Tâm Tâm gọi vô cùng thuận miệng và tự nhiên..

Trời ơi! Anh chưa bao giờ dỗ dành con gái lại nói Diệp Tâm mang bệnh trong người rất khó để hiểu cô muốn gì..

Trình Khang không biết làm sao, kéo cô dậy ôm vào lòng dỗ dành như một đứa trẻ..

-” Ngoan.Ngoan nào..Đừng khóc.Em muốn gì nói tôi biết được không..?”

-”(.....)”

-” Em phải ăn mới có sức khỏe.Em hiểu không..?”

-”(.....)

-” Hôm nay ai làm em giận sao..Em nói đi tôi sẽ xử thay em “

Một người ít nói như Trình Khang lúc này lại ngòì tự nói một mình, nhìn có chút buồn cười nhưng lại hay rằng Diệp Tâm không còn khóc nữa..Lâu lâu chỉ nức nở vài tiếng trong lòng anh..

Trình Khang kéo cô ra, lau nước mắt còn đọng trên khóe mắt xinh đẹp..

-” Ăn một chút nha..Tôi đút em ăn..”

Đặt cô dựa vào thành giường, rất tự nhiên vén lấy mái tóc dài của cô ra sao..

Thấy cô không quay mặt đi, ánh mắt chỉ gất gao nhìn chằm chằm anh như rằng sợ anh biến mất..

Trình Khang cau mày suy nghĩ, sau đó chân chừ nhìn cô hỏi..

-” Em khóc vì tôi không đến thăm em đúng không?”

Thấy Diệp Tâm vẫn im lặng, hỏi rồi anh lại thấy mình ngốc, cô cảm nhận được sao?

Nhưng không ngờ nước mắt lau khô giờ lại rơi tiếp..Trình Khang sững sốt, ôm lấy mặt cô dỗ dành..Trong lòng như hiểu ra điều gì có chút bất ngờ pha lẫn niềm vui..

-” Tôi biết rồi.Ngoan không khóc.Tôi sẽ không biến mất nữa.Nhưng em phải hứa với tôi, ăn ngoan có được không?”

Trình Khang chậm rãi đưa muỗng cơm đến ngay miệng cô..Diệp Tâm nhìn anh rồi nhìn muỗng cơm..Rất ngoan hé miệng ăn..

Trình Khang mỉm cười, néo lấy má của cô..

Hai tay Diệp Tâm xoắn xuýt lại với nhau đặt trên chăn..Miệng thì nhai, đôi mắt to tròn vẫn đặt trên mặt Trình Khang..

Trình Khang lại cười..

-” Em ăn ngoan tôi sẽ không biến mất đâu..Đồ ngốc à “

Diệp Thành thông qua camera nhìn tình cảnh trước mắt...

Môi nở nụ cười hài lòng, quay sang viện trưởng đang ngòì đối diện..

-” Viện Trưởng Cao.Như đã nói trước mọi chi phí chuyên máy móc tôi tận tâm cho bệnh viện.Tôi sẽ hỗ trợ giúp Bệnh viện ông.Chỉ là ông tạo thời gian rảnh rỗi cho Bác sĩ Trình có thể chữa trị giúp cháu gái của tôi..”

Viện Trưởng Cao mỉm cười, vẻ mặt khó xử nói..

-” Diệp lão gia, tâm ý của ông tôi rất cảm ơn.Tôi nghĩ ông vẫn chưa tìm hiểu rõ về Bác sĩ Trình nên mới đưa ra quyết định này...”

Diệp Thành mỉm cười lắc đầu..

-” Ông sai rồi.Tôi biết rõ cậu ấy là ai.Không nhắc đến gia thế của cậu ta là con cháu Trình Gia..Mà tôi muốn nhắc đến Giáo Sư của viện Y Học tên Mason tên thật là Trình Khang..Ông nghĩ sao..?”

Tôi biết cậu ấy không hề kí hợp đồng lâu dài với bất cứ bệnh viện nào hết..Các ông rất vất vả mới mời cậu ấy bè cộng tác..Đặc biệt không được khai ra bí mật về cậu ta..”

Viện Trưởng Cao gật đầu..Mọi điều Diệp Thành điều tra điều chính xác..

Trình Khang là con người quái dị..Thường thì ai đạt được danh tiếng cũng muốn cả thế giới điều biết.Thế mà anh ta luôn giấu giếm..

Trong bệnh viện chỉ muốn làm một bác sĩ bình thường..

Thế nhưng đâu ai biết làm viện trưởng như ông đây rất phải khó khăn mới mời cậu ta về đây..Các ca mổ do cậu ta làm chủ, chẳng ai có quyền sắp xếp hay lên lịch...

Giờ lại nói Diệp lão gia này lại đề mắt đến Trình Khang..Cao Viện Trưởng rất lo lắng sợ rằng mình sẽ mất đi nhân tài này..

-” Aiz...Diệp lão gia.Tôi cũng nói thật với ông.Trình Khang là một người rất quái dị..Các ca cứu chữa là do cậu ta thích thì làm thôi.Chúng tôi không có quyền hạn can dự “

Lời ông nói là thật nha...

Diệp Thành nhìn vẻ mặt khó coi của Cao Viện Trưởng có vẻ lời ông ta nói là thật..

-” Thôi được rồi.Nếu lời ông nói là sự thật xem như tôi đã làm phiền..Nhưng lời tôi hứa, tài trợ cho bệnh viện thì vẫn sẽ thực hiện..”

Cao Viện Trưởng nghe vậy vui đến mức không khép được miệng...

-” Cảm ơn..Cảm ơn ngài rất nhiều..”

Diệp Thành trầm ngâm cùng vệ sĩ đi ra..

Trình Khang là người đàn ông không đơn giản..Tiền bạc chắc chắn cậu ta không thiếu..

Danh tiếng còn không màn đến..Vậy cậu ta muốn gì nhỉ..

Diệp Tâm cháu gái ông lại có bệnh..Con bé làm sao biết cách giữ trái tim người đàn ông này đây.Dù ông biết Trình Khang vừa mới ly hôn.Nhưng với ông không là vấn đề..

Quan trọng là ông cảm nhận Diệp Tâm lại rất nghe lời Trình Khang..Chỉ mới mấy ngày mà con bé có vẻ lệ thuộc vào cậu ta..Điều này mười mấy năm qua chưa bao giờ xảy ra.Diệp Tâm không muốn thế sự chỉ sống trong thế giới của riêng mình...

Thật là lo lắng mà! Cháu gái ngọc à.Ông làm sao giúp cháu lấy được trái tim của Trình Khang đây..!!!